

ezen az órán a mutató pont 11 óra 11 percen áll. Milyen különös, gondoltam. Az óra oldalán lévő táblán volt valami japán írás, alatta viszont angolul is volt szöveg:

Made in Japan

Kioto. 1911.11.11.

Na ne már! Megint Japán és megint ezek a tizenegyesek. Kezdtém azt hinni, talán mégis anyának lesz Igaza, és mégisincsenek véletlenek.

Ennek a különös japán órának az alsó részére egy japán jelenet volt ráfestve. Egy anyuka a kislányát fürdette rajta. Az apró kád felett egy még apróbb kis piros gomb volt látható, ami nekem azt sugallta: ha megnyomod a gombot, a japán kislány kádja megtelik vízzel. Bár nem szeretek focizni, és verekedni se szoktam, azért az olyan csintalan dolgok, mint például egy piros színű gomb megnyomása, engem sem hagy hidegen. Egyre erősödött bennem a vágy, hogy kipróbáljam, mi történik akkor, ha „véletlenül” megnyomom ezt az aranyos piros gombocskát. Csak egyszer. Egyetlen egyszer. Mikor aztán a többiek eltűntek a folyosó fordulójában, bevallom, én kinyitottam ennek az álló órának az üvegajtóját és megnyomtam azt az apró piros gombocskát. (Megint csak: bocs anyu!) A megnyomás pillanatában az óra kondult egyet és ebbe a kongásba beleremegett az egész emelet. Lebuktam.

Boriska: Akkorát ütött az az óra, hogy mindenki azonnal visszarahant hozzád.

Lőrinc: Hú, én is nagyon megijedtem tőle.

Aztán viszont anyira, de anyira megörültem! A gombbal ugyanis működésbe hoztam egy szerkezetet, aminek az volt a dolga, hogy felépítsen a fürdőzőket ábrázoló kép elé egy kis színpadot. A színpadon japán paraván termett, rajta kislánytörölköző, előtte minni fapapucs, mellette egy alacsony asztalka, és ami a legmegdöbbentőbb: előbukkant az asztalon egy apró kis gramofon is! Felesleges lett volna szólnom a többieknek, hogy nézzenek oda, hiszen a kongatás miatt már mindenki a hátam mögött tolongott és ámuldozott az óra specialitásán. Boriska szerint tök cukor volt ez a 3D-s minni világ, Margitka néni azt hajtogatta, hogy: ezt nem hiszem el! Pityu bácsi teli torokból kacagott. Jenő bácsi meg csak annyit mondott: milyen szeme van ennek a gyereknek! Én vagy ezerszer elmentem már emellett az óra mellett, de soha, de soha nem szúrtam ki ezt a funkciót rajta. Onnantól kezdve aztán szó szerint pörögtek az események: Pityu bá óvatosan a gramofonra illesztette a pont belepasszoló lemezkét és mikor a gramofon apró tűje a bakelit lemezkéhez ért, a lemez forogni kezdett, és mi néma csendben vártuk, hogy mit fogunk vagy nem fogunk hallani. A bakelit lemez ekkor recsegve megszólalt. Víz zuhogása volt először hallható rajta, talán egy vízesésnél készült a felvétel.

Köszöntöm önt Neumann János úr!

(most Emoto professzor úr hangját lehetett hallani, ahogy bemutatkozik japánul)

Engem Darvas Istvánnak hívnak és jelenleg Kiotóban élek, tolmács vagyok. 1941. november tizenegyedike van.

A jelen vészterhes időkben Emoto professzor úr önben látja az elveszett béke visszaállításának reményét. 1937-es keleti utazásakor Weöres Sándor úr egy hajón utazott Emoto Hiroto úrral,